

Een bezoek aan Sinterklaas

„Als wij eens een briefje schreven aan Sinterklaas”, zei Josje, „en we vroegen hem ons met zijn verjaardag elk een wit konijntje te geven. Misschien doet hij het wel.”

„Och joh”, zei Basje, „hoe kunnen we nu een briefje schrijven aan die deftige meneer. We zitten pas in de tweede klas; dat kunnen we immers heel niet.” „Maar misschien wil de juf ons wel helpen”, probeerde Josje de zaak nog te redden.

Basje schudde vastberaden het hoofd.

„De juf mag het immers niet eens weten! Als ze voor ons een briefje schrijft, willen alle kinderen, dat ze voor hen er ook een schrijft en dan doet de Sint het vast niet!”

Ze stonden in een hoekje van de speelplaats hun geheim te bespreken en ze waren daarin zo verdiept, dat zij Krijn en Pleun niet zagen, twee grote jongens, die dicht bij hen stonden en alles hoorden, wat ze zeiden.

„Dan zal er van ons mooie plannetje wel niets terecht komen”, zuchtte Josje, „ik zou toch zó graag een wit konijntje hebben en jij toch zeker ook, Bas?”

„Tuurlijk, maar een brief schrijven aan Sinterklaas, nee dat kunnen we heus niet!”

„Nee, ik geloof het ook niet, maar dan komt er van ons konijntje niets!”

„Wat hebben jullie, jongens?” vroeg Krijn opeens. Josje en Basje schrokken hevig. Ze wisten niet, dat er zo'n grote jongen vlak bij hen stond, „Niks!” zei Jos.

„Hebben jullie soms een boodschap voor Sinterklaas?” vroeg Pleun toen, „zeg het maar gerust, want wij kunnen je wel helpen.”

Basje en Josje keken elkaar vragend aan, zou er van die kant nu nog hulp komen?

Toen zei Basje ineens: „Nou ja, jullie mogen het wel weten, als je het aan niemand vertelt, want het is een geheim.”

„Zeg het maar gerust hoor, wij zullen het heus niet verder vertellen!” verzekerde Krijn.

„Nou dan, moet je horen, wij, Josje en ik wouen zo graag een wit konijn hebben en nu wouen we een brief schrijven aan Sinterklaas en hem vragen om zo'n konijntje, maar dat kunnen we niet; we zitten pas in de tweede klas, willen jullie het voor ons doen?”

„Een brief schrijven?” vroeg Pleun, „maar jongens, da's heel niet nodig. Jullie kunnen het veel beter aan Sinterklaas-zelf gaan vragen.”

„Helemaal in Spanje, zeker?” vroeg Josje, „dat kan immers niet, da's veel te ver weg!”

„Ben je mal, jullie hoeven niet naar Spanje, Sinterklaas is hier in de stad, nieuwe Pleun?” zei Krijn.

„Ooooo!” De ogen van de kleine jongens straalden. „Ja hoor”, bevestigde Pleun, „hij is net gisteren in de stad gekomen!”

„Weten jullie dan waar hij woont?” vroeg Basje. „Zeker weten wij dat en wij willen jullie het huisje wel wijzen ook, maar eigenlijk behoeft dat niet, want Zwarte Piet staat altijd op de stoep, om te kijken naar mensen, die Sinterklaas willen spreken. Dus als jullie er heen willen, zullen we je wel helpen!”

„Willen we dat doen, Bas?”

„Ja, da's goed, dat doen we!”

„Nou, dan moeten jullie eens luisteren”, zei Krijn. „Morgenmiddag om één uur, moeten jullie hier weer op de speelplaats zijn. Wij wijzen jullie dan wel de weg. Afsproken?”

„Maar zullen jullie het dan heus doen?” vroeg de voorzichtige Basje nog eens.

„Heus hoor, dat beloven wij jullie.”

'n Poosje later luidde de bel en alle kinderen gingen naar binnen. Met het lezen vlotte het die middag niet best. Ze waren met hun gedachten voortdurend bij Sinterklaas en bij het bezoek, dat ze morgen bij de grote man zouden gaan brengen.

ABONNEMENTSGELDEN

Helaas is het ons niet meer mogelijk de lage abonnementsprijs voor „Vrij en Blij” nog langer te handhaven. In de laatste acht jaar zijn de kosten voor papier en drukken zo enorm gestegen dat wij al enkele jaren met verlies werken en dat kunnen we heus niet volhouden. Vandaar dat wij hebben moeten besluiten om de abonnementsprijs met ingang van januari 1963 te verhogen tot f 4,50 per jaar. Tegelijkertijd is het ons niet meer mogelijk ons jeugdblad als bijlage bij „De Vriend des huizes” voor de halve prijs ter beschikking te stellen. Het blad moet voortaan los van „De Vriend” verzonden worden en hierdoor zullen ook deze abonnees de volle prijs van f 4,50 moeten voldoen.

Vanzelfsprekend vinden wij het jammer dat wij tot deze verhoging moeten overgaan, doch het lijkt ons toch beter het blad iets duurder te doen zijn, dan dat wij de uitgave zouden stopzetten. Nog altijd zijn er duizenden kinderen, die iedere maand weer blij zijn met ons blad en wij hopen dat dit zo mag blijven, maar dan zullen we ook wat de prijs betreft met de tijd moeten meegaan.

De verhoging bedraagt f 1,50 per jaar. Dat is nog drie cent per week. Sedert 1954 zijn alle noodzakelijke levensbehoeften veel meer in prijs gestegen.

Mochten de kosten een bezwaar zijn, probeer dan eens enkele abonnees er bij te krijgen.

Voor iedere nieuwe abonnee krijg je van nu af aan een boekenbon van f 1,25. Deze boekenbon kan je ook gebruiken voor mindering op het abonnementsgeld. Bij vier nieuwe abonnees heb je je eigen abonnement dus voor een jaar vrij.

Doen jullie allemaal je best om dit te proberen?

Zij, die hun abonnementsgeld vóór 31 december overmaken, doen onze administratie daarmee een groot plezier, daar ons dat veel werk bespaart.

In januari worden de kwitanties aan de posteries afgegeven en dan kost dit 40 cent voor incassokosten extra. Het is dus ook je eigen belang om het abonnementsgeld vóór 31 december per postwissel of giro te betalen.

Af en toe keken ze elkaar eens met stralende ogen aan. 't Was alsof ze zeggen wilden: fijn hé, wij hebben samen een geheimpje, dat niemand weet. De volgende middag om één uur waren ze allebei present. Pleun was er, maar Krijn was nergens te zien.

„Komt Krijn niet?” vroeg Josje.

„Moest een boodschap doen”, jokte Pleun, „maar dat hindert niet, want ik kan jullie de weg ook best alleen wijzen.”

„Kijk, nou moeten jullie goed opletten hoor”, zei Pleun, toen ze van de speelplaats naar de straat gelopen waren. „Kijk, jullie lopen deze straat uit, dan sla je rechtsaf. Die straat loop je weer uit en dan ga je de eerste straat links in. Aan 't eind van die straat is een pleintje. Dat steek je dwars over en dan loop je de straat in, die op het pleintje uitkomt. In die straat woont Sinterklaas. In de verte zullen jullie Zwarte Piet al op de stoep zien staan. Heb je 't nu begrepen?”

„Nog niet best”, zei Basje.

„Geef niet hoor, ik zal het nog wel eens zeggen.” Pleun herhaalde zijn aanwijzingen nog tweemaal, liet het toen de jochies nazeggen en eindelijk waren ze zover, dat ze het goed wisten.

Toen gingen ze op stap. Pleun stond hen lachend na te kijken en toen ze aan 't eind van de straat waren, wees hij, welke kant zij nu op moesten gaan. 't Ging best en zonder dwalen bereikten zij het pleintje. Dat staken ze over en toen ineens riep Josje: „O kijk eens Bas, kijk eens, daar staat Zwarte Piet al! Daar woont dus Sinterklaas. Kom gauw, dan hollen we dat laatste eindje maar.” Op een sukkeldrafje liepen de twee vriendjes nu naar het huisje, waarvoor Zwarte Piet op post stond. Toen ze vlak bij waren, kwam Piet hen al tegemoet.

„Zo jongetjes”, zei hij liefjes, „jullie willen zeker Sinterklaas spreken? Raad ik dat goed?”

„Ja... meneer... eh Zwarte Piet!” hikkelde Josje. „Nou dat kan hoor! Jullie treffen het goed, mijn baas is thuis. Hij heeft het anders altijd erg druk, maar nu heeft hij toevallig niets te doen. En er is geen visite ook. Wacht, ik zal de deur opendoen en jullie binnenlaten.”

„Ga jij dan niet mee met ons?” vroeg Basje.

„Nee jongetje, dat gaat niet; mag niet van Sinterklaas. Ik moet hier op wacht blijven staan, dat snappen jullie toch zeker wel?”

Bas en Josje knikten heftig, ten teken, dat zij het begrepen. Zachtjes deed Piet de deur open.

„Kijk”, fluisterde hij, „zien jullie die gele deur daar? Nou die moeten jullie opendoen en dan stap je maar naar binnen!”

„We moeten toch eerst kloppen?” vroeg Josje.

„Zeker, maar erg zachtjes hoor; Sinterklaas houdt niet van veel lawaai.”

De jochies gleden de gang in en de buitendeur werd door Piet geruisloos gesloten.

Voorzichtig klopten de kleine knokkels op de gele deur; daarna deden zij ze zachtjes open en stapten naar binnen.

Beteuterd bleven zij staan. Daar zat Sinterklaas, met een stoel onder zijn benen en de ogen dicht. De jongens keken elkaar eens aan.

Wat een vreemde Sinterklaas was dat.

Hij had geen muts op en z'n hoofd was helemaal kaal. Hij droeg een blauwe jas met grote koperen knopen. Zó hadden ze de Sint nog nooit gezien.

Maar ja, hij moest het wel zijn, want hij had een lange witte baard. 't Was dus beslist Sinterklaas. Trouwens Zwarte Piet stond immers buiten.

Voorzichtig deden ze een paar passen naar voren.

„Hij slaapt!” fluisterde Basje.

„Zullen we hem wakker maken?” vroeg Josje.

„Durf jij dat wel?”

„Gerust hoor, de Sint doet ons immers niets. Hij houdt juist veel van kinderen!”

„Nou toe dan maar!”

Samen stapten ze naar de slapende Sint en paktten hem bij de arm.

„Sinterklaas! Sinterklaas!” riep Josje, „word eens wakker! Wij zijn er, Basje en ik!”

'n Geknor was het enige antwoord.

„Hij slaapt nóg!” zei Basje.

„Dan moeten we het nog eens proberen!” meende Josje. Weer werd er stevig aan de arm gerukt en een beetje harder riepen ze: „Sinterklaas! Sinterklaas! word eens wakker!”

Dat hielp.

De Sint deed zijn ogen open, keek nijdig naar de beide jochies en riep: „Wel dekselse kwajongens! Wat doen jullie hier in mijn huis?”

„O Sinterklaas!” riep Josje, terwijl de tranen hem in de ogen sprongen, „o Sinterklaas hebben we u

zeer gedaan? Wij wilden zo graag een wit konijntje hebben.”

„Wat is dat voor een geklets?” vroeg de Sint en daarbij keek hij de jongens woedend aan, „wat praten jullie over een wit konijn en dan al maar Sinterklaas zeggend! Wacht ik zal jullie!”

Hij was overeind gesprongen en stond nu dreigend voor de kleine jongens.

Op het zien van zo'n boze Sint, begonnen Josje en Basje allebei te huilen.

„O Sinterklaas! o Sinterklaas!” riepen ze tegelijk, „wij kunnen het niet helpen! Wij wilden zo graag een wit konijntje hebben, als u jarig bent en Pleun en Krijn zeiden, dat we het maar aan Sinterklaas-zelf moesten vragen, nou en dat doen we nou, Sinterklaas!”

Houd je mond met dat gesinterklaas!” klonk het nors, „ik ben geen Sinterklaas, hebben jullie dat begrepen? Ik ben portier Bruinvis, horen jullie dat goed?”

Basje en Josje keken elkaar verbijsterd aan. Hoorde ze dat goed? Waren ze bij een portier van een fabriek terecht gekomen? Maar hoe was dat nu mogelijk? Pleun en Krijn hadden toch gezegd, dat hier Sinterklaas woonde en Zwarte Piet stond immers op de stoep.

„Zwarte Piet staat op de stoep en die heeft ons binnengelaten, heus waar Sinterklaas!”
 „Ik ben geen Sinterklaas!” klonk het boos.
 „O nee”, zei Josje gauw, „Sintervis.”
 „Fout joh”, kwam Basje, „meneer heet Bruinklaas.”
 Meneer Bruinvis beende de kamer uit, deed de voordeur open en keek naar buiten.
 „Ik zie geen Zwarte Piet”, zei hij, toen hij weer in de kamer was, „jullie maken mij wat wijs!”
 „Nee heus niet, Sintervis, och ik bedoel Bruinklaas”, begon Josje.
 „Ik heet Bruinvis!” klonk het streng.
 „O ja meneer Bruinvis, heus de jongens hebben het ons gezegd.”
 „Welke jongens zijn dat?”
 „Krijn en Pleun, ze zijn bij ons op school.”
 „Zo, nou dan zal ik dat zaakje eens gaan onderzoeken. Jullie moeten me maar eens wijzen, waar de school staat!”
 Bruinvis zette zijn pet op en ging, gevolgd door de beide jongens, naar buiten. Josje en Basje zeiden onderweg geen woord. Ze keken elkaar alleen met benauwde gezichten aan. Wat waren zij er nu toch vreselijk ingevlogen. Meneer Bruinvis werd door de grote jongens natuurlijk Sinterklaas genoemd, omdat hij zo'n lange baard had.
 Eindelijk werd de school bereikt.
 Pleun deed de deur open, nadat Bruinvis had aangebeeld en schrok zich wild, toen hij daar de gevreesde portier zag staan.
 „Dat is Pleun, meneer Bruin...”
 „Bruinvis”, vulde Basje vlug aan, toen hij begreep, dat Josje het weer verkeerd zou zeggen.
 „Zo, is dat één van die brave jongens? Nou Pleun, ga jij eens vragen of ik het hoofd der school even mag spreken. Jij en je vriend Krijn moeten ook meekomen.”
 'n Paar minuten later kwam meneer de Koning, gevolgd door de beide jongens. Hij vroeg vriendelijk, wat meneer Bruinvis te zeggen had en toen deed deze het verhaal, zover hij het begrepen had. Natuurlijk moesten Pleun en Krijn het aanvullen. Zij vertelden het precies, zoals het gebeurd was. Ze hadden Basje en Josje horen babbelen en toen hadden zij een grap willen uithalen.
 „Juist en tegelijk mij beledigen”, vulde de portier aan.
 „O nee meneer, daaraan hebben we volstrekt niet gedacht. We meenden...”
 „Ja, ja jullie menen, maar ondertussen zijn jullie laffe jongens. 'n Paar kleine kereltjes blij maken met niets en een portier beledigen, zo is het feitelijk, meneer de Koning.”
 „Ja, zo zie ik het ook, meneer Bruinvis, mij dunkt, daarvoor moeten ze flink gestraft worden. Weet u een straf voor hen?”
 „'n Heel beste straf, meneer de Koning, zó best, dat ze in het vervolg er niet meer aan zullen denken, nog eens weer zo'n flauwe grap uit te halen.”
 „Welke straf had u dan gedacht, meneer Bruinvis?”
 „Krijn en Pleun”, klonk het gewichtig, „luistert eens goed. Jullie zorgen er voor, dat deze beide jochies met Sint-Nicolaas ieder een mooi wit konijntje krijgen, begrepen?”
 „Jawel meneer Bruinvis”, klonk het timide.
 „Denk er om, dat ik zal nagaan of jullie woord gehouden hebben, anders spreken we elkaar nader!”
 De twee jongens werden naar de klas teruggestuurd.
 „En jullie krijgen met Sinterklaas een mooi konijntje hoor”, beloofde Bruinvis aan Josje en Basje.
 „Alsjeblieft meneer Bruinklaas”, zei Josje.
 „Och joh je moet zeggen: alsjeblieft meneer Sintervis!” verbeterde Basje.
 „En nu is het nog fout!” lachte de portier.
 Ze mochten nu naar hun klas, terwijl meneer de

Hersens Gymnastiek

(Oplossingen van blz. 140)

No. 25 — Twee getallen

Als men viermaal 't kleinste en viermaal 't grootste neemt is het laatste getal vier groter dan het eerste. Nu neemt men echter driemaal 't grootste en nu is het twaalf groter. Verschil éénmaal 't grootste of 16. De getallen zijn dus 15 en 16.

No. 26 — Drie anagrammen

- alp — Lap — pal
- nier — rein — erin
- aalt — laat — taal.

No. 27 — Goed nadenken

- Appel — scha = Appelscha
- Noord — wol — da = Noordwolda.

NIEUWE VRAAGSTUKKEN

No. 28 — Laat je niet foppen

Hoeveel maal kun je een van 11 aftrekken?

No. 29 — Knikkers verdelen

Oom had een zak vol knikkers, die hij graag onder zijn neefjes wilde verdelen. Hij kwam er echter niet toe, omdat hij ze graag eerlijk verdelen wilde. En dat kon niet, omdat hij. Nou ja, kijk zelf maar eens: Als hij elke jongen 5 knikkers gaf, hield hij er 3 over; gaf hij er ieder 6, dan kwam hij er 1 tekort. Nu is de vraag: hoeveel knikkers had oom te verdelen en onder hoeveel neefjes wilde hij dat doen?

No. 30 — Eerlijk delen

Een stelletje muzikanten had op zekere dag 91 gulden verdiend. Ze wilden dat geld gelijk verdelen. Alleen moest de jongste 1 gulden afstaan aan de oudste. De jongste had toen 5 gulden meer dan het aantal muzikanten. En hoeveel kreeg ieder?

Koning de portier uitliet, met de belofte, dat de grote lummels hun woord gestand zouden doen.

Twee verlegen mannetjes stapten klas twee binnen. „Maar Josje en Basje, waar komen jullie toch zo laat vandaag?” vroeg juf.

„O juffrouw”, begon Josje opgewonden, „we zijn, Basje en ik, zijn bij de Sinterklaas...”

„Niet joh 't was Bruineklaas!” vertelde Basje. „Nietes juf, hij heette... o ja nou weet ik het weer hij heette Sintervis...”

„Helemaal fout!” lachte Josje.

„Jongens, ik begrijp er niets van hoor. Ga maar gauw zitten, we gaan juist schrijven. En om half vier moeten jullie mij dat verhaal maar eens doen.”

„O juf, de bovenmeester weet er alles van!” riep Josje opgetogen, „wij krijgen met Sinterklaas...”

„Houd je mond joh!” riep Basje, „dat is immers een geheim, dat mag niemand weten!”

Op Sinterklaasmorgen (6 december) kwamen Pleun en Krijn bij Basje en Josje een mooi wit konijntje brengen. De diertjes hadden een lintje om de hals met een kaartje er aan, waarop stond: „De groeten van Sinterklaas!”